

Jeptiška : první díl - Zloba a nenávisť v podobě křiklavě růžové

Na jednom místě, kdesi
v jakési škole, se přihodilo cosi.
A jakási žena, velmi bájná
a její vyslovená kletba dávná
dnes, už jen minulost..
Způsobila bolest a zlost.
A jako sedm egyptských ran
vpustila hrůzu k nám.

Rose už ráno měla špatný pocit a ke škole vykročila levou nohou. Na cestě do školy, ještě pořád ne příliš probuzená, strašlivě zaječela až se po ní lidé otáčeli a s úžasem hleděli na chudáčka kocoura, který jí visel na bundě a nechtěl se pustit. „To zase bude den.“ řekla si Rose, když se jí podařilo sundat kocoura ze svých zad. U stromu, u kterého dříve sedávala, se zastavila nebo spíše zakopla o velký kámen, na kterém bylo vyryto: Nejlepší parta.. „Ježíši! Blbej kámen!“ ulevila si Rose, klekla si ke kameni a zavzpomínala. Ještě před dvěma měsíci by se tady smála a skotačila s několika lidmi, kteří pro ni znamenali všechno. Bohužel, parta se rozpadla, když se Aneta odstěhovala do Prahy a hned potom se Erik a Lucka přidali k satanistům.

Zavzdychala, ale hned potom nahodila vážný výraz, aby se nerozplakala. Objala strom, rozloučila se s ním a konečně přišla ke škole. Přešel jí mráz po zádech, když uslyšela ten hlas, který poslední dobou slyší dnem i nocí a děsí jí.. No hlavně, když píšou písemky. „Jak si myslíš, že dopadla ta poslední písemná práce?“ Optala jí se třídní Drobilová. „Dobrý den paní učitelko..“ Řekla Rose a musela se ze slušnosti donutit k úsměvu. Nechtělo se jí s Drobilovou mluvit, vždyť jí nenávidí.. Naštěstí se objevila jiná učitelka, která musela nutně s Drobilovou mluvit a tak se Rose vypařila a zamířila k šatnám a hned potom do třídy, kde jí málem praštil spolužák, když honil jednoho kluka s nataženými rukama. Rose bleskurychle uhnula, vrhla na spolužáka vražedný výraz a sedla si do lavice. Začala hodina i když pro Rose škola byla místem, kde mohla trénovat autosugesci: „Ty mě nevyvoláš! Ty mě dnes nevyvoláš!“ Jednou se Rose pokoušela dostat při písemce učitelce do hlavy.. Marně.. Jednoduší to měla učitelka, která Rose sebrala žákovskou knížku a zdarma jí poskytla svůj autogram. Hodina skončila

větami: „Která z vás má dneska čas,holky?“ Ozval se klučičí hlas. „Pane Nebeský spěte si s kým chcete,ale mě z toho laskavě vynechte!“ Prohodila Drobilová a třída se zasmála. „Och..To jsem si oddychl.“ Dodal nesměle Nebeský. Rose připadalo,že dnešní hodiny s Drobilovou byly jako věčnost. I ti co jí normálně stíhají na ní koukali s otevřenou pusou a nestačili si zapisovat její poznámky.

Někdo byl tak zmaten,že si zapisoval vše bez ohledu na to co kdo řekl. Nejhorší na tom bylo,že Rose slyšela jako kdyby někdo seděl vedle ní a neustále opakoval: „Vyslyš mě..Vyslechni mé přání..Přístup ke mně!“ Ale to bylo velmi divné,protože vedle Rose bylo akorát okno.

Vyučování skončilo přesně na vteřinu.

Všichni vyběhli ze tříd a vzdalovali se od školy jakoby byli ve škole upíři a chtěli jim rozsápat krky. Rose ze školy vyšla jako poslední a neustále přemýšlela o tom hlasu,který slyšela. Když se vracela cestou domů zaslechla hlas,který jí byl velmi povědomý. Otočila se a zalapala po dechu,když si uvědomila koho vidí. Stál tam Erik,který se přidal k satanistům a nyní se na Rose díval přátelským úsměvem,který jí tak moc připomínal toho Erika s kterým se tak moc ráda bavila. Erik chtěl Rose pozdravit,ale Rose ho předběhla: Co po mě sakra chceš?Aby jsi věděl tak moje krev není volně k dostání! A neříkej,že nemáš někde schovaný lahvičky nebo ampulky!“ Erik se na Rose díval pohledem, který jasně říkal: Rád tě zase vidím. „Nepřišel jsem,protože bych chtěl tvoji krev. Chtěl jsem tě vidět. Abys věděla tak pro mě to také není lehké zvlášt',když se něco děje.“ podotkl Erik. „Co by se podle tebe mělo jako dít?“ Zeptala se sarkasticky Rose a pokračovala: „Jediný co se tady děje je,že jste se na mě všichni vykašlali a přidali se k blbým zatraceným satanistům, kteří kouří a berou drogy!“ Křičela se slzami v očích Rose. „Ale já..“ Smutně zamžoural Erik, Rose si setřela rukávem slzy z očí, podívala se nehezkým pohledem na Erika a odkráčela. Erik za ní ještě něco křičel,ale Rose ho neposlouchala,rychlými kroky odešla a prudce zabouchla dveře od svého domova. Koukla se po bytě jako kdyby se bála,že je tam nastražená past a svalila se na postel. „Růženo..Růženko Menzlová?!“ Ozval se ženský hlas. Rose pozdvihla hlavu. Oči,které byli rozmazány řasenkou, které způsobily slzy. Když si uvědomila kdo jí volá zvedla se a běžela do obývacího pokoje a zastavila se před svojí milovanou babičkou. „Ahoj babi!“ Objala Rose svojí babičku a usmála se. „Ukaž se mi.. Ty jsi mi nějaká červená..“ Zneklidněně řekla babička a sáhla Rose na čelo. „Ale babi vždyť to nic není..“ „Růženko ty celá hoříš!“ Pokračovala ještě víc zneklidněná babička, která jí, už

začala pohlékat polštáře které, už nebyly povlečeny do černé barvy, modré či zelené. Byly povlečeny do růžové barvy na které byly květiny a víly s křídly. Rose se na to znechuceně podívala, ale pro jistotu nic k tomu neřekla. Hrozně jí bolela hlava, v krku jí to přímo explodovalo. Rose zalehla do postele, babička jí dala dobrou noc a po chvíli Rose usnula.

*V čase jenž je známý,
ale taky strachu plný
v němž se ukrylo pár odpovědí
aniž bychom si jich všimly.*

*Stála jsem v tomto domě..
Myslela jsem, že úplně sama,
Ale byla tam ona
se svíčkou v ruce jakoby mi žehnala.*

....

Drobilová, už včera pocítovala změnu. Něco jí říkalo, aby byla jiná. Nejdříve ten hlas co jí našeptával neposlouchala a říkala si, že je to pouhý sen, ale když vešla do třídy bylo to jiné. Viděla a slyšela co všechno by mohla udělat a dokázat, což jí natolik ohromovalo, že se změně začala poddávat. Cítila se nabitá energií, která na její věk byla velice vysoká. Nyní viděla možnosti jak vládnout světu a žákům a snad i ředitelům, zavedení nových školních prefektů a učiv. Drobilová do školy vykročila v křiklavě růžových šatech, pohledem zmrazovala učitele i žáky. Ta nová Drobilová překypovala energií a mohla si dovolit skoro cokoliv. Užívala si to, ale byla sama, kdo si to užíval. Ve své třídě se jí, už na první den podařilo nahnat hrůzu všem. Děti se chvílemi bály a ostatní byli v tranzu. Už nedokázali rozpoznat co je učitelčin sarkasmus a co přísnost. Byla pátá hodina, hodina českého jazyka. Drobilová vešla do třídy s pohledem, který jasně naznačoval: tak a teď si to tady užijí. Dám pár pěttek a pozvánek pro rodiče. Drobilová přemýšlela jinak a začínala se poddávat tomu hlasu, jež slyšela - změnil její chování, které bylo nyní nedefinovatelné, ale v pozdější době se jistě bude hodit pro ten pravý účel, který byl učitelce Drobilové zatím neznámý. Hlas jí radil co má udělat a na jaké schůzce na ní mají schválně čekat. Drobilová pečlivě pohlédla na každého žáka ze své třídy VI. třídy matematické a jako

obvykle pronesla: „Posad'te se. Kdo nám chybí moje milovaná zlatička?“ „Chybí Růža Menzlová.“ Hlásí služba Dominika Krchová. „Co jí zase je?“ Zamračila se Drobilová. Nikdo neodpovídal. Hodina nepokračovala příliš dobře, alespoň ne pro žáky - ne že by dostávali pouze hromadu úkolů, ale několik dětí dostalo poznámku pouze za nechápání látky. : „Je tu někdo, kdo nepochopil můj výklad k učivu této hodiny?“ Optala se učitelka žáků. Pár dětí se přihlásilo a přiznalo, že látku zcela nepochopili a za to dostali poznámku prý, že měli dávat větší pozornost v hodině. Samozřejmě, že dětí bylo více.. No vlastně celá třída akorát se báli přiznat to.

.....

Rose si byla naprosto jistá, že sen, který se jí zdál byl způsobený vytížením, nemocí a její vystresovanou hlavou. Ale mylila se. Ze snu byla nejprve šokovaná a nakonec se s nechápajícím pohledem svalila na postel. Se svěšenými rukama z postele chvíli přemýšlela nad tím nad čím vlastně přemýšlí a nakonec to vzdala a řekla: „ To nemá cenu.“ a přestala nad snem přemýšlet. Což jak si později uvědomila byla velká chyba, protože by konečně mohla dojít k tomu závěru, že se něco skutečně děje a něco s ní bude mít společného. Nezaujatě pozorovala

modrou oblohu, kterou si její myšlenky představovaly vystínovanou světle rudě. Byla unavená a její smysly pomalu klesaly.

Bylo to divné, místo toho, aby se jí z dobrého mateřídouškového čaje udělalo dobře, přicházela o energii, ale její myšlení pracovalo úchvatně. Pracovalo dokonce lépe než při normální situaci. Slyšela zvuk.. Nejdřív si myslela, že na ní volá její babička, tak se otočila, ale nikoho neviděla. Cítila velmi silnou energii a pomalu upadala do tranzu. Minuty, které jí normálně připadají jako věčnost, nyní se jí spíše zdála každá minuta jako jedna sekunda. Koukáním na hodiny se musela ujist'ovat, že jsme nezůstali bez času. Neustále se otáčela, kopala nohama a prskala. Slyšela ten odporný zvuk.. Chvílemi se bála že nedýchá, tak se pečlivě kontrolovala. Byla zmatená, všechno jí přišlo jiné a hlavně ten zvuk.. Byl odporný, cítila se jako by padala do nicoty. A najednou si uvědomila že ten zvuk, už někde slyšela. Jen si nemohla vzpomenout, kde jen? Namáhavě přemýšlela a mnila si oči.. Oči měla zavřené, chtěla je otevřít, ale jako by to nešlo.. Propadala se, její tělo se chvělo a teplota jejího těla stoupala výš. Uslyšela výkřik který se pomalu měnil v sykot.. Nejdříve viděla různé záblesky místností a obrazů poté se ocitla před svou neoblíbenou školou. Škola byla natřená do jasné

žluté, ale ve tmě vypadala spíše jako béžová. Před školou byly lampy které osvětlovaly okolí. Rose se rozhlídla okolo sebe, protože se bála že za ní někdo je, tak se sklonila pro menší klacek, který se válel u jejích nohou. Otáčela se a když si byla naprosto jistá, že za ní nikdo nestojí, tak vykročila ke škole. Pozorovala školu a najednou si všimla malých dvířek, kterých si nikdy před tím nevšimla. Její nohy se pohybovaly pomalu a nejistě našlapovaly. Konečně se dostala k nízkým hnědým dveřím a znovu se otočila. Když otevřela dveře, tak zjistila že prostor tam je vcelku malý. Vešla dovnitř a prohlížela si místnost. Všimla si, že v místnosti je mnoho obrazů, ale zaujaly ji jen tři.. Na prvním od dveří byla obyčejná dívka s černými vlasy a její tvář zdobily dvě zářivě zelené oči. Dívka na obraze seděla na louce a bylo jasně znát, že je z prastaré doby. Vypadala jako jeptiška. Rose mrkla i po druhém obraze, na něm byla zřejmě ta stejná osoba z prastaré doby zahalená v šedém plášti a držela meč, proti ní se vrhaly všemocné nestvůry. Za ní byla budova zřejmě klášter, který bránila. A na posledním třetím byla ona za zdí.... Zazděná jeptiška, pomyslela si Rose a otřásla se.

Najednou všechny ty obrazy zmizely a Rose se ocitla ve tmě. „Ukážu ti co se stalo kdysi dávno“ ozval se mužský hluboký hlas. „Kdo jsi?“ zeptala se Rose a byla udivená svým klidným hlasem. „Kdo jsem není důležité, ale ty musíš zachránit svět a nedopustit, aby se minulost opakovala. To jest tvým úkolem“ odpověděl mužský hlas. Než Rose stačila cokoliv namítnout, tak se postupně ocitla v různých prostředích. Nejasně uviděla černo vlasou dámu, která stála před klášterem a ukláněla se opatovi. Rose viděla, ale neslyšela. Bylo to jako by někdo najednou vypnul zvuk u televize. Bylo doopravdy vidět, že ta jeptiška toho opata opravdu uctívá, ale pak se tam najednou objevil jakýsi muž a vše se změnilo. Ten muž odvedl jeptišku od opata. Vypadalo to, že je ta jeptiška bez opata šťastná, ale stalo se něco nečekaného. Děj obrazů se zrychlil a příběh již postrádal smysl. Rose viděla bledou jeptišku, jak kolem ní staví pevnou zeď. „Zazdívací ji za živa!“ nevěřičně Rose polkla a uvědomila si, že celou tu dobu co nečinně přihlížela, se topí. Proto nic neslyšela a vše viděla rozmazaně. Chtěla zakřičet „Pomoc!“ ale bála se otevřít ústa. Tlačil se jí hrudník a začala ji ovládat panika, ale ještě pořád měla sílu udržet zavřenou pusou. Najednou uviděla záchrannou ruku, která patřila opatovi. Už, už po ni chtěla sáhnout, ale objevila se další ruka. Patřila Erikovi. Rose byla zcela bezradná a po chvíli se rozhodla chytnout se Erikovi ruky, ale jejich prsty se minuly a ona se rychle propadala do temné hlubiny...

Rose se probudila s výkřikem a když se uklidnila, tak si vydechla : „Tohle vážně není normální.. Něco se děje! A nebo taky ne a já jsem blázen!“

Vypracovala Magdaléna Netolická